אמר ר' אילא ומה אילו אומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך. כלומר שעדיין היא בידו להקדישה שלא החלטתיה לך מכל וכל: **לכשאקחנה ממך.** לכשאחזור ואקחנה ממך תקדים: **מי לא קדשה.** מי לא חייל סם קדושה עליה לכשיקחנה מזה. הכא נמי גבי האי איתתא כי אמרה יקדשו ידי לעושיהן לאחר שתגרש דולאי חיילא עלייהו סם קדושה: **מי דמי.** כלומר מי דמיא מילתא דאשה למילתיה דהאי גברא הכא האי גברא דמזכן שדה זו אכתי בידיה היא שעדיין לא מכרה ודיקא נמי דקתני שאני מוכר לך ולא קתני שמכרתי להכי יכול להקדישה לכשתחזור ותהא לרשותו: **אכל.** הא איתתא כי מקדשא מעשה ידיה כלום יש בידה שוס כח והלכך אף על גב דאמר גבי מוכר שדה שיכול להקדישה לכשתהא לרשותו גבי אשה לא אמר: **אלא.** הא דאשה לא דמיא אלא לאומר כו' וכי היכי דהתם לא קדשה משום דלא קיימא שדה ברשותיה שהרי כבר מכרה הכא נמי לגבי הך איתתא לא קדשי מעשה ידיה: **גבי זבינא פסיקא למילתייהו.** דגופה (ג) לפירות בידא דלוקח: **גבי אשה מי פסיקא מילתא.** מי הוא גופה לבעל והתם גבי אשה דינא היא דתיקדוש: **הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תקדיש.** דהתם אע"ג דלא קדשה השתא קדשה לקמיה הכי נמי גבי אשה: **שדה בידו לפדותה.** כל איתת דבעי אהכי מצי לאקדושה מהשתא: **אשה בידה להפגרש.** בתמיה. והואיל ואין בידה להתגרש לא חייל הקדש אמעשה ידיה לכשתתגרש: **לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לעשר שנים וכו' מי לא קדשה.** דהשתא אין בידו לפדותה עד עשר שנים ולכשיפדנה קדשה דחייל עליה קדושה מהשתא (ב): הכא נמי גבי אשה אף על גב דאין בידה לגרש עצמה כי מיגרשא חיילא קדושה על מעשה ידיה: **הפס קין.** גבי שדה איכא זמן קצוב לעשר שנים וכיון דאיכא זמן קצוב דמי כאילו יש בידו לפדותה לאלתר: **אשה מי יש לה קיצופא.** לידע איומתי תתגרש: אלא

[ג]אמר ר' אילא ומה אילו [א]אומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך תקדיש מי לא קדשה מתקיף לה ר' ירמיה מי דמי שדה זו שאני מוכר לך השתא בידיה היא אשה בידה להקדיש מעשה ידיה הא לא דמי אלא לאומר לחבירו [ב]שדה זו שמכרתי לך לכשאקחנה ממך תקדיש מי לא קדשה מתקיף לה רב פפא מי דמי גבי זבינא פסיקא מילתייהו גבי אשה מי פסיקא מילתא הא לא דמי אלא לאומר לחבירו [ד]שדה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תקדיש מי לא קדשה מתקיף לה רב שישא בריה דרב אידי מי דמי שדה בידו לפדותו אשה בידה להתגרש הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו [ה]שדה זו שמשכנתי לך לעשר שנים לכשאפדנה ממך תקדיש מי לא קדשה מתקיף לה רב אשי מי דמי התם קץ אשה מי אית לה קיצותא אלא

אמר רבי אילא ומה אילו אומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך. הא דפשיטא ליה הכי אלא סברא דנפשיה קאמר דולאי קדשה ומדמי ליה הכי דהכי דולאי סבירא ליה דטעמא דקדשה מפני שברשותו היא עכשיו דהא כשמכרתי לך אינו גופיה מודה דלא קדשה אפ"ה סבירא ליה דקונם שאני עושה לפיך להא דמיא דלא דמי לאומר לחבירו שדה שמכרתי לך דלא קדשה משום דבשביל פסיקא מילתא כדאמרינן לקמן דגופא ופירא ביד לוקח מה שאין כן אשה דכיון דגופא בידה הוא ומעשה ידיה היא שמזכה בכל יום לבעל כשדה זו שאני מוכר לך עדיף מיניה שבידו להקדיש עכשיו קונם דאשה נמי אית ביה חד לד למעליותא טפי משדה משום דבשדה כין שעת הקדשו לשעה שימול דהיינו לכשיקחנה יש זמן שהשדה יוצא מרשות מקדיש לגמרי גופא ופירא מה שאין כן גבי אשה שגופה לעולם ברשותה הוא ומשום הכי סבירא ליה דכי היכי דבשדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנו ממך תקדיש קדשה אשה נמי כי אתיה מעשה ידיה על בעלה לכי מגרשה מייל כך נראה בעיני. ואפי' הכי אתקיף ליה רבי ירמיה דלא דמי דדלמא האי לד דאיכא בשדה למעליותא דמלי מקדיש לה מהשתא עדיף טפי מההוא לד דאיכא באשה דגופה ביה הוא דמאי נפקא מינה כיון דלא מצא לאסור שיחול איסורה עכשיו עד שתתגרש הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמכרתי לך לכשאקחנה ממך תקדיש דלא קדשה משום שאין בידו להקדישה עכשיו ואשה נמי דכוותה היא: **מתקיף לה רב פפא מי דמי גבי זבינא פסיקא מילתא.** נהי דולאי שפיר קא דמית דליכא למיגמר אשה משדה זו שאני מוכר לך דלא דמיין דדקאמרת אפ"ה מאי דנעית למפשט לאידך גיסא דלא חייל קונם בידה משדה זו שמכרתי לך ליתא דגבי זבינא פסיקא מילתא דגופה דשדה ופירא ביד לוקח ומשום הכי לא קדשה אבל גבי אשה כיון דגופה בידה הוא איכא למימר דקדשה ואדרבה איכא למיפשט הכא דקדשה מהאומר לחבירו שדה שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תקדיש דקדשה משום דגופה דשדה ברשות מקדיש הוא אשה נמי דכוותה. והאי דנקט לכשאפדנה ממך משום דהקדש דמיס הוא זה ואינו מפקיע מידי שעבוד הלכך אין ההקדש חל עד שיפדנה. וההיא דאמרינן בפרק האומר משקלי עלי (ערכין כח.) גבי המשכיר בית לחבירו והקדישו משכיר הדר בו מעלה שכר להקדש ופרכינן עלה היכי דר ביה בעילה קאי כבר כתבתי בפרק השותפין (לעיל דף מו: ד"ה היכי) דלא קשיא דההיא במשכיר בית סתם היא ולא בית מיוחד ומשום הכי מצי משכיר להקדיש ונותן לו לשוכר בית אחר: **מתקיף ליה רב שישא בריה דרב אידי מי דמי שדה זו בידו לפדותה.** ומש"ה כי אמר לכשאפדנה ממך תקדיש קדשה דכל שבידו לאו כמחוסר מעשה דמי אשה בידה להתגרש בתמיה וכיון שאין בידה שיחול נדרה כשתגרש כי אמרה נמי לכי מגרשה לא חייל. ומקשו הכא אשה נמי בידה היא שיחול נדרה כל שעה ושעה שתגרשה דהא קיי"ל כרב הונא דאמר [כתובות נח:] יכולה אשה שתאמר לבעלה איני מזונות ואיני עושה יש לומר דרבי יוחנן בן נורי דאמר יפר לאו משום מה שהאשה חייבת לעשות לבעלה בכל שבוע ותמת מזונות קאמר דהיינו משקל חמש סלעים ביהודה שהם עשרה סלעים בגליל דאי משום הני בלחוד ליכא למימר שמא יגרשנה ותהא אסורה לחזור שהרי אפשר לבעל ליזהר ממנה בכך אלא הכא באוסרת כל האשה שלה על בעלה עסקינן אפילו אותן שבע מלאכות שחייבת לעשות לו דהיינו טוחנת ואופה ומבשלת ומכבסת ומלבן איך והיינו דקאמר ותהא אסורה לחזור לו שאינה יכולה לשמשו במלאכות הללו ומהני מלאכות לא כל הימנה להפקיע עצמה שאינן תחת מזונות שתאמר איני יוצאת ואיני עושה הלכך אין בידה להפקיע עצמה מהן שלא תעשה אותן לבעלה אלא לאחר שתתגרש ומשום הכי אמרינן אשה בידה להתגרש בתמיה: **הא לא דמיא.** פירוש אלא אי מדמית לה להא דאלאי דאלאי לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לעשר שנים תקדיש דקדשה אף על גב דאין בידו לפדותה קודם לעשר שנים אשה נמי אף על גב דאין בידה להתגרש קודם אסור: **מי דמי הפס קין.** גבי שדה איכא קיצותא לפדותה דהיינו לאחר [ה]שנים עשר חדש ומשום הכי מצי מקדיש לה מעכשיו הכא לא קין גבי אשה ליה קיצותא דשמא לא תתגרש הלכך דין הוא דלא ליהוי הקדש כי מגרשה כיון שהקדישה בעודה תחתיו: אלא

מסורת הש"ס

(א) כתובות נט., ב) ע"כ שיין לדף שלפניו.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מי דמי וכו' ופירות בידא: (ב) ר"ה לאומר וד"ה הכא נמי הד"ל:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] בתרי"ן ד"ה מי דמי כו' דהייט לאחר י"ב חודש. נמתק מלות י"ב חודש וי"ב עשר שנים:

מוסף רש"י

מי לא קדשה. אם מכרה ותחזר ולקחה (כתובות נט.). **השתא בידיה היא.** שהרי עכשיו שלו ומי היכי דאילו אקדשה השתא קדשה, כי אמר נמי מוקדום לקמיה קדשה (שם). **הא לא דמי.** מסקנא דקושיא היא (שם). **מתקיף לה רב פפא מי דמי כו'.** התם גבי מכרתי לך אין לו עכשיו כח לא נוף ולא פירות ואין אדם מקדיש דבר שאינו שלו, הכא נופה בידה הוא והכי יקדשו ידי אמרה (שם, עי"ש הגירסא בגמ'). **הא לא דמי.** מסקנא דאתקפתיה היא (שם). **הא לא דמיא אלא כו' לעשר שנים.** לא דמי לשדה זו שמשכנתי לך אתם, אלא לאומר שדה זו שמשכנתי לעשר שנים, דאין בידו לפדותה ולהקדישה עכשיו, דקדשה. דהא שלו היא (שם נח:).

עין משפט נר מצוה

לה א מיי' פ"ו מהל' ערכין והחרמין הלכ' כט:

לו ב מיי' פ"ו מהל' ערכין והחרמין הלכה מ סמג עשין קלב טוש"ע ח"מ סימן ריב סעיף ט: לז ג ד מיי' שם הלכה כט:

תוספות

אמר רבי אילא. שיטת הוא ומה אילו האומר לחבירו וכו' מי לא קדשה. אם מכרה ותחזר ולקחה אינו חיוב הקדש שהרי עכשיו שלו וכי היכי דאילו אקדש השתא קדשה כי נמי אמר דקדוש לקמיה קדוש: **הא לא דמיא.** מסקנא דקושיא היא (לרב הונא בריה דר"י): לכשאקחנה תקדיש דלא קדשה. לפ"ד אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: ומשני מי דמי גבי זבינא שאקה לאמילתייהו. שאין לו לא נוף ולא פירות ואין אדם מקדיש דבר שאינו שלו ולא דמי דהתם נופא ופירא בידא לוקח הכא נופא בידה הוא: **הא לא דמי.** מסקנא דאתקפתא היא: לאומר שדה שמשכנתי לך. פתם:

פירוש הרא"ש

צריך לספר אבל בהא דקאמר בתמצה ידיה לא סבר כדותיה הכי גרס ר"ח ולימא הלכה כר' יוחנן להתפדה לי נמי אין הלכה כר"ע לי נמי הלכה כת"ק: **שאני קונמות.** דתמיני עפי לכיון דאוסר פירות תבירו עליו דאינן ברשותו משא"כ בהקדש אוסר נמי דבר שלא בא לעולם: **בשלמא ארם אוסר שדות חבירו עליו.** אע"פ שהפירות אינן ברשותו: **שהרי ארם אוסר שדותיו על חבירו.** אע"פ שאין תבירו ברשותו: **אלא יאסור דבר שלא בא לעולם על חבירו.** דאיכא תרתי דבר שלא בא לעולם וגם תבירו אינו ברשותו: **שאין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו.** כיון דאיכא תרתי שהדבר הנאסר אינו ברשותו וגם מי שנאסר עליו אינו ברשותו וקונמות דמתני' היא מקדשא מעשה ידיה שלא בא לעולם על בעלה: **דדרים איתנהו בעולם.** וכל מלאכה שתעשה בידיה תהא קדושה: **לבי מגרשה.** ולו פקע שעבוד הבעל וחל הקדש: **ומסאי דבי אמרה** רבי מהני. כיון דעתה אינה יכולה להקדישן וכפרק אע"פ גרסינן ומי איכא מידי דאילו השתא לא קדוש ולקמיה קדוש: **[א"ד [אילא].** אין הכי נמי דקדשה: **מי לא קדשה.** אם מכרה ותחזר ולקחה: **הא לא דמיא.** מסקנא דפירכא היא: לכשאקחנה ממך דלא קדשה. לפ"ד אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: **וכינא פסיקא מילתא.** שאין לו לא נוף ולא פירות: **גבי אשה מי פסיקא מילתא.** הגוף הוא שלה אלא שמשועבד לבעל מעשה ידיה הלכך יכולה להקדישה: **הא לא דמיא.** מסקנא דאתקפתא היא: **אשה אין בידה להתגרש.** הלכך לא מדמית לה להא דלא מצי לאקדושי: **הא לא דמיא.** אלא לכיכא שקבעו זמן למשכנתא שאין בידו לפדותו בתוך הזמן ואפילו הכי יכול להקדיש וה"ה באשה נמי: **אשה מי אית לה קיצותא.** לעולם אין בידה להתגרש:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com

פו: ר"ן ואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים רש"י

אלא אמר רב אשי שאני קונמות דכקדושה הגוף דמיין. שהרי הן כקדושת המזבח דכי היכי דקדשי מזבח אין להם פדיון כך אין פדיון לקונם שיהא מותר למי שנאסר עליו וכיון דקונם קדושת הגוף הוא מפקיע מידי שעבוד שהיא משועבדת לבעל וחייל ומשום הכי פסק שמואל כרבי יוחנן בן נורי אע"ג דסבירא ליה לשמואל דאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם משום דידי אשה איתנהו בעולם ומליא מקדשא להו בקונם שהוא מפקיע מידי שעבוד. ולקמיה פריך אם כן מאי אריא שמא יגרשנה הא מהשתא חייל הקדש: **דאמר רבא הקדש.** כגון עשה שורו אפותיקי לבעל חובו והקדישו אחר כך למזבח מפקיע אותו הקדש שעבוד המלוה וגובה חובו ממקום אחר והוא כשר לקרבן ולא הוי גזל כיון דלא הוה קני ליה אלא לגוביינא בעלמא. ודוקא קדושת הגוף אבל קדושת דמים לבדק הבית לא מפקעא שעבוד כדתנן בערכין בפרק שוס היתומים (דף כג:) מוסיף עוד דינר ופודה כל הנכסים הללו וכו' שאם הקדיש הלוה נכסיו שמוסיף המלוה דינר על הלוואתו ופודה את הנכסים מפני מרלאת העין שלא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון וגובה חובו כך כתב רש"י זכרונו לברכה בפרק אף על פי [כתובות נט:]. אבל רבינו תם זכרונו לברכה חולק עליו שאפילו הקדש דמים מפקיע מידי שעבוד ואין כאן מקום להאריך: **ממן.** ישראל שעשה ממנו אפותיקי לעובד כוכבים ועבר עליו הפסח איסור ממן מפקיע שעבוד העובד כוכבים ואסור בהנאה. והא דתנן בפרק כל שעה (פסחים ל:) עובד כוכבים שהלוה את ישראל על ממנו אחר הפסח מותר בהנאה מוקמינן לה התם כשהרהיבו אצלו שמכרו אצלו במשכון: **ושחרור.** עשה עבדו אפותיקי ושחררו לוה משוחרר ומלוה גובה חובו ממקום אחר: **אי הכי.** דפקע שעבודא דבעל למה לי שמא יגרשנה מהשתא קדיש: **ועוד שמא יגרשנה קאמר.** מהשתא נמי קדיש דקונם מפקיע שעבודיה דבעל ולכשתמלא לומר דאלמנה רבנן לשעבודיה דבעל בעודה תחתיו דשויוהו כלוקח גמור ולא כמלוה אפ"ה יפר שמא יגרשנה והיינו דהתם פרק אע"פ פריך אלמנה רבנן לשעבודיה והכא לא אדכר ליה אלא ועוד שמא יגרשנה קאמר ודא ודא אחת היא. וא"ת ומי אלמנה רבנן לשעבודיה דבעל דלא ליחול השתא הדרא קושיין לדוכתה כיון דהשתא לא חייל לקמיה היכי חייל דהשתא מיהת לא מיגרשא ו"ל דכיון דמדינא חייל אי לאו דאלמנה רבנן לשעבודיה כי אלמנה הני מילי דבל היכא דקיימא קמיה לא ליחול אבל נתגרשה כאילו חייל מעיקרא דמי כיון דמדינא לאו לחול: **מתני' נדרה אשתו וסבור שנדרה כתו.** שאמרו לו שבתו נדרה ומתוך כך הפר לו קיים: **וסבור שנדרה בקרבן.** שאמרו לו שאסרה עליה דבר אחד ואמרה שיהא בקרבן: **הרי זה יחזור ויפר.** דהקמה לו הפרה קמייתא כיון דבטעות הוי לא מהני ולא מידי והכי איתא בתוספתא (פ"ז ה"ו) בהדיא שאם הקיים בטעות יכול להפר דתניא התם נדרה אשתו וקיים לה וסבור בתו שנדרה הרי זה יפר וכו': **גמ' למימרא דיניא אותה דוקא הוא.** דכיון דכתיב [במדבר ל] אותה משמע שיפר לשם אותה שנדרה ולא שיטעה בשאה אחרת. ובקשה לי כיון דמאותה מפיק לה תינח בהפרה דכתיב אותה אבל בהקמה מנלן הא דכתיבנא במתני' ואיתיה בתוספתא וכ"ת כיון דהקמה והפרה איתקיש וכדאמרי ליה רבנן לר' אליעזר בפירקין דלעיל (דף עב.) אמרו לו מישה יקימנו ומישה יפרנו [במדבר ל] את שבת לכלל הקם בא לכלל הפר ור' עקיבא נמי לקמן (דף פז:) מקיש הפרה להקמה מה הקמה ממנו אף הפרה ממנו ויכיון דאית לן בהפרה דאותה דוקא כמאן דכתיב בהקמה דמי לא ניחא לי דאפילו למאן דמקיש לאו לכל מילי איתקוש אלא דוקא למילי דמשתמעי מהאי קרא גופיה דאישה יקימנו ואישה יפרנו דהא אמרינן לעיל *חומר בהקם מבהפר קיים בלבו קיים הפר בלבו אינו מופר ואי לכל מילי איתקוש אמאי אלא ודאי אפילו למאן דמקיש לא איתקוש אלא במילי דהוה קרא גופיה דלאו היקשא הוא אלא סמיכותא בעלמא דאישה יקימנו ואישה יפרנו ויכיון שכן תינח בהפרה דכתיב אותה הקמה מנלן ואפשר דלה דכתיב בהקמה כדכתיב [במדבר ל] כי תדרים לה כאותה דמי ומשמע דוקא. ומכאן נראה לי להלכה דכי היכי דפשיטא לעיל *דבעל אינו מפר לשמי נשיו כאחת דאותה דוקא ה"נ אינו מקיים לשמי נשיו כאחת [דלה] דוקא וכמו שכתבתי למעלה (עב.): והא

אלא אמר רב אשי שאני קונמות דכי קדושת הגוף דמי וכדרבא [א]דאמר רבא [א]הקדש חמץ [ב]ושחרור מפקיעין מידי שעבוד אי הכי למה לי שמא יגרשנה [ג] תני ועוד שמא יגרשנה: **מתני'** [ד]נדרה אשתו וסבור שנדרה בתו נדרה בתו וסבור שנדרה אשתו נדרה בנזיר וסבור שנדרה בקרבן נדרה בקרבן וסבור שנדרה בנזיר נדרה מתאנים וסבור שנדרה מן הענבים נדרה מן הענבים וסבור שנדרה מן התאנים הרי זה יחזור ויפר: **גמ'** למימרא דיניא אותה דוקא הוא והא

שוה אלף זוז והתם מפרש האי דינר מאי ענידתיה גזירה שמא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון. וכי האי לתמרינן במסכת יבמות (דף פו:) היכא איתתא דעיילא לגברא אינטלא דמילתא שכיב וכעיא למיסקליה בכתובתה אתו יתמי פרסוה אמיתנא אמר רב קנייה מיתנא ואיתסר בהנאה ולית ליה פדיון לעולם: **ממן.** ישראל שלוה מן העובד כוכבים ועשה (לו) ממנו אפותיקי לעובד כוכבים והרי הוא ברשותו של ישראל והגיע ו' שעות אותו ישראל חייב עליו בכל יראה ובכל ימצא דאתי איסור ממן ומפקע לשעבודא דעובד כוכבים מיניה וחייב לבערו: **וכן שחרור.** עשה עבדו אפותיקי ושחררו מפקיעו מיד שעבודו של זה. והא איתתא נמי מציא לאפקועי שעבודו של זה קודם שתתגרש: **אי הכי למה לי שמא יגרשנה.** דמוקמית למתניתין שמא יגרשנה אפי' לא רצה לגרשה ליקדשו מהשתא. ומשני אלמוה רבנן לשעבודא דבעל דלא אתי איסור הקדש ומפקע לשעבודא מיניה: **מתני' נדרה אשתו וסבור שהיא בתו.** כשמעא הנדר היה סבור שבתו היא נדרה והפר לשם בתו: **נדרה בקרבן.** לשום נדר: **בנזיר.** כגון לאמרה הריני נזירה: **הרי זה יחזור ויפר.** אפי' לאחר זמן: **גמ' למימרא.** דהאי דכתיב [במדבר ל] כי תניא אביה אותה דוקא אותה הוא דבעינא שיהא מפר לשם אותה הנודרת דוקא: והא

מסורת הש"ס

א) יבמות מו. סו: כתובות נט: ניטין מ: כ"ק פט:. ב) [כתובות נט:].

הגהות הב"ח

(א) גב' יגרשנה (תני ועוד שמא יגרשנה) תפ"מ. וכ"כ כפ' תפ"פ נרקינן אלמוה רבנן לשעבודא דבעל מ' היכי דלא הקדש מהשתא ומלשון הפר' נראה דהכי הוה גרים הכא:

גליון הש"ם

ברי"ן ריה לטיטרא אמרינן לעיל חומר וכו'. דף עב ע"ב: **באר"ד** רבי היכי דשיטא לעיל. דף עב ע"ב:

פירוש הרא"ש

שאני קונמות דכקדושת הגוף דמי. דכי היכי דקדושת הגוף אין לה פדיון כך קונמות אין להן פדיון לכתיקון לתי שנאסרו עליו דלא אלים איסוריהו לתפוס פדיונם כיון שלא נאסר כי אם על אדם אחד: חברש חמץ ושחרור מפקיעין מידי שעבוד. אם עשה שורו אפותיקי והקדישו קדושת הגוף מפקיעו מידי שעבוד ובכל חוב יגבה חובו מנכסים אחרים רבא לטעמיה דאית ליה כפרק שני דפסחים (דף ל:) בעל חוב גובה מבלן ולהבא ובראשת הלוה אין עד שיטרפנו בעל חוב הלכך אל ההקדש ולא פקע על ידי טריפת בעל חוב כי היכי דלא פקע על ידי פרייה ודוקא הקדישו קדושת הגוף אבל קדושת דמים פקע על ידי טריפה כי היכי דפקע על ידי פרייה ואף על פי שהיה נראשת הלוה עד שעת טריפה לא היה יכול להקדישו קדושת דמים אלא עד זמן שאלה מרשותו מידי דהוה אשדה מקנה שהקדישה עד שיוכל ואז מחוסת לבעלים אלא מוסיף דינר על הלוואתו ופודה שלא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון: רבא. ישראל שעשה ממנו לעובד כוכבים אפותיקי אם לא יפדה אותו נותן יוצא אחר הפסח שיאל של העובד פדאו אסור בהנאה כי בראשת ישראל היה עד זמן הפרייה ואיסור ממן

הקדיש שעבוד העובד כוכבים וכן אם עשה עבדו אפותיקי ושחררו יצא לחירות ואינו חוזר ומשתעבד אם יטרפנו בעל חוב: **אלמוה רבנן לשעבודא דבעל.** מתחיל דשויוהו כלוקח ולא כב"מ ומתחלה אלי וקאי הקושיא עד אחר שנרשה ולאחר היה עתה לחול אי לאו דאלמוה לשעבודיה דבעל הלכך לא שייך לאתחויי מי היכא מידי דהשתא לא קדוש ולבתר הכי קדוש: **מתני'** הרי זה יפר. דהפרה בטעות לא הוה הפרה עד שיכוין להפר כאשה שנדרה ונמצאת יולף לה מקלת: **גמ' למימרא דאותה דוקא.** דכתיב יניא אותה דמשמע (שכיב) [פ"א שמכיר] האשה הנודרת ומשמע נמי הא דכתיב והפר לה נדרה שיכיר הנדר:

מוסף רש"י

ונגיעין ס: [ב"ק צ:]. ממן. נכרי שהלוה את ישראל על ממנו ולא הרהינו אצלו, דמחוסר גוביינא, שהיה עומד החמץ בבית של ישראל ואין לנכרי עליו אלא שעבוד, כשפא עת כשורו מפקיע איסור החמץ את שעבוד הנכרי וחייב ישראל לבערו, והא דתנן בפסחים (ל:) נכרי שהלוה לישראל על ממנו מותר בהנאה לאחר הפסח, מוקי לה רבי חנם בשהרהיבו אצלו, שנתנו בתשמון כיד נכרי, דלא מחוסר גוביינא ולא שעבוד אלא קנייה ממש [ב"ק צ. וכעי"ז יבמות מו.]. ושחרור, ישראל שעשה עבדו לבעל חובו ושחרור הלוה, אף לחירות, והמלוה גובה חובו אלו ממקום אחר [יבמות מו. וכעי"ז שם סו. וכתובות נט:]. **למה לי שמא יגרשנה.** מהשתא נמי קדיש [כתובות נט:]. **תני ועוד שמא יגרשנה.** כתובות נט: אלמוה רבנן לשעבודא דבעל כי היכי דלא מיקדש מהשתא [בעודה תחתיו דשויוה רבנן כלוקח גמור ולא כמלוה].

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com